Από τον **Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη**

Φαινόταν πολύ κουρασμένος τούτος εδώ ο παράξενος καβαλάρης. Και το άλογό του περήφανο και ντελικάτο μα το είχε χωρίς σέλα ο αθεόφοβος.

Σαν έφτασε στην πλατεία του χωριού και κατέβηκε από το άτι του, ο χωροφύλακας τον ρώτησε τι έπαθε και είναι έτσι ταλαιπωρημένος. Σκέφτηκε μήπως τον κυνηγάνε, μην είναι κανένας από αυτούς τους παράνομους που γυρνάνε στα χωριά και ξεσηκώνουν τον κόσμο με κουβέντες για δίκιο, ισότητα και άλλες τέτοιες παραινέσεις του διαβόλου.

Του απάντησε πως φταίνε αυτά που είδε μα και αυτά, όχι που έκανε, αλλά που δεν έκανε.

Προβληματίστηκε ο χωροφύλακας. Δεν πείστηκε με όσα του είπε ο ξένος γιατί δεν τα καλοκατάλαβε.

Ζύγωσε ύστερα ο ρασοφόρος του χωριού και τον καλόπιασε πως τάχα πρέπει σε κείνον να ανοίξει την ψυχή του και να ξομολογηθεί γιατί εκείνος τά ‘χει καλά με το Θεό και αν χρειαστεί θα μεσολαβήσει για συχώρεση.

Τραβήχτηκε απότομα ο ξένος και έφτυσε με δύναμη στο χώμα. Επέστρεψε περιφρόνηση στον παπά που έβραζε από θυμό για τούτη την απρόσμενη συμπεριφορά του ξένου.

Ύστερα πανηγύρισε ο παπάς σα να ανακάλυψε τίποτα σπουδαίο και απευθυνόμενος στους υπόλοιπους τόνισε πως δεν θα μπορούσε να περιμένει διαφορετική συμπεριφορά από έναν ξένο αντίχριστο.

Πλησίασε κι ο δάσκαλος βρωμώντας ναφθαλίνη από πάνω μέχρι κάτω και από μέσα του μέχρι έξω και αφού του συστήθηκε τον συμβούλεψε πως δεν είναι σοφό ένας ταξιδιώτης σαν και κείνον να καβαλάει το άλογο χωρίς σέλα. Πού ακούστηκε καβαλάρης σε άλογο δίχως σέλα; Του είπε πως δεν είναι σωστό να μην απαντάει με σαφήνεια στον χωροφύλακα και να

φέρεται έτσι ξεδιάντροπα στον παπά τον εκπρόσωπο του θεού.

Ο παράξενος επισκέπτης κρατώντας τη μύτη του πρότεινε στο δάσκαλο να φύγει από το σχολείο μπας και μπορέσουν τα μυαλά των μαθητών του και βγουν από το σκοτάδι που τα έχει κλείσει. Του είπε επίσης πως με το δικό του το θεό μιλάει απευθείας χωρίς εκπροσώπους.

Σειρά πήρε ο κοινοτικός σύμβουλος να ζυγώσει στον άγνωστο επισκέπτη. Του πρότεινε αν πεινάει να πάει στην ταβέρνα του λίγο πιο κάτω για να φάει φτηνό φαΐ και καλό. Αν δεν είχε χρήματα δεχόταν και τιμαλφή. Ακόμη και το άλογό του θα μπορούσε να ανταλλάξει για να χορτάσει την πείνα του. Σκέφτηκε ο κουτοπόνηρος πως κάπως έτσι θα έχασε ο ξένος και τη σέλα του αλόγου του.

Ο καβαλάρης ζήτησε από τον σύμβουλο να τον αφήσει ήσυχο και να κρατήσει το φαΐ για να γεμίσει τη σαπιοκοιλιά του.

Τελευταίος ήρθε ο πρόεδρος του χωριού ντυμένος κατά πώς αρμόζει στον άρχοντα του τόπου και προσπάθησε να τον χτυπήσει φιλικά στην πλάτη.
Άρπαξε ο ξένος το χέρι του προέδρου τόσο δυνατά που λίγο ακόμα θα το έσπαγε.

Τράβηξε το όπλο ο χωροφύλακας και το έστρεψε κατά τον ξένο ζητώντας του να αφήσει το χέρι του προέδρου αλλιώς θα πυροβολούσε.

Η σκηνή διακόπηκε από τις φωνές των παιδιών που έρχονταν προς την πλατεία ανακοινώνοντας την έλευση καραβανιού με αγνώστους.

Ταράχτηκε ο χωροφύλακας, σάστισε ο πρόεδρος ενώ ο παπάς χάιδεψε τα γένια του σιχτιρίζοντας .

«Είναι συγχωριανοί μου», είπε ο καβαλάρης και πριν προλάβει να συνεχίσει τον πρόλαβαν τα παιδιά.

«Είναι κι ένα μωρό που το κοιμίζουν σε μια σέλα αλόγου», πετάχτηκε και είπε ένα πιτσιρίκι.

«Να μην πλησιάσουν θα είναι άρρωστοι», φώναξε ο πρόεδρος.

«Και άθεοι», είπε ο παππάς κι άρχισε τα ξόρκια.

«Θα χρειαστούμε ενισχύσεις, πάτε και φέρτε τα όπλα από το σπίτι», είπε ο χωροφύλακας.

«Δεν φτάνει το φαΐ για όλους», πρόσθεσε ο κοινοτικός σύμβουλος.

«Φτάνει πατέρα, Η αποθήκη είναι γεμάτη τρόφιμα», είπε ο γιος του συμβούλου.

«Θα μαγαρίσουν τα ήθη και τα έθιμά μας αν μείνουν εδώ», γρύλισε σαν αγριόσκυλο ο δάσκαλος.

«Η γη δεν είναι μόνο δική σας, είναι όλων μας. Αλλά μη νοιάζεστε. Λίγο θα κάτσουμε και μετά θα συνεχίσουμε προς το ποτάμι. Εδώ σε τούτον τον τόπο δεν μένουμε με τίποτα. Ο αέρας μυρίζει σαπίλα. Αλίμονο στα παιδιά που μεγαλώνετε», είπε ο παράξενος καβαλάρης και με ένα σάλτο βρέθηκε στη ράχη του αλόγου του.

«Στάσου», ακούστηκε μια παιδική φωνή. «Πάρτο. Για το μωρό».

Ο καβαλάρης πήρε το σκουφί από τα χέρια του παιδιού, το χάιδεψε στο κεφάλι και κίνησε να συναντήσει έξω από το χωριό τους συγχωριανούς του.

Ο θρύλος λέει πως πολλά χρόνια αργότερα ξέσπασε πόλεμος ανάμεσα στους ντόπιους και τους ξένους γιατί οι ντόπιοι ήθελαν το νερό του ποταμιού μόνο για τον εαυτό τους.

Μάλλον η πράξη του παιδιού να δωρίσει το σκουφί στον καβαλάρη δεν βρήκε μιμητές στους συνομήλικούς του.